

V NEKRÁTENÉJ VERZII!
VŠETKO, ČO SA
DO TLAČENEJ KNIHY
NEZMESTILO...

SOŇA REBROVÁ

MAMY PATRIA DO NEBA

EMA

BESTSELER

vydavateľstvo

BESTSELER

vydavateľstvo

MAMY PATRIA DO NEBA

EMA

SOŇA REBROVÁ

ISBN: 978-80-89821-09-9

Soňa Rebrová
Ema – Mami patria do neba

Copyright © by Soňa Rebrová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

Strhujúci príbeh o veľkosti materinskej lásky

Osud sa so mnou hral dva roky.

Pomaly.

Trpezlivo.

Dal si na čas.

Trvalo dvadsaťštyri mesiacov, kým ma zasiahol silou hurikánu a veternej smršte. Dva dlhé roky, keď mi dával nádej, aby mi ju o chvíľu znovu bral. Hral sa so mnou ako mačka s myšou. A potom ma dorazil.

Bez vysvetlenia.

Len tak.

Bezdôvodne.

Chápete to?!

A ja som nemohla vôbec, ale vôbec nič urobiť.

Pýtam sa vás, koľko toho človek vydrží? Koľkokrát uverí neuveriteľnému, koľkokrát nájde nádej aj tam, kde nie je, aby o ňu vzápätí prišiel?

Keby som pred dvoma rokmi chytila na udicu zlatú ryбку a tá by sa ma opýtala, aké tri želania mi má splniť, povedala by som jej, že by sa mi zišlo viac peňazí, krb v obývačke a možno aby si ma Kamil zobral za ženu. Ak by som tú ryбку chytila dnes, smiala by som sa nad tým, aké sprostosti som si to pred dvomi rokmi želala.

Dnes by som už mala len jedno jediné želanie.

Keby ste ma stretli pred dvomi rokmi, nemala by som na tvári tie hlboké vrásky medzi očami, ktoré mám dnes. Videli by ste v mojich očiach nádej a zvedavosť, čo dobré mi život prinesie. Ale on na mňa ukul iné pikle. Pripravil si pre mňa čosi úplne iné. Čosi, čo som vôbec nečakala. A ja sa dnes len pýtam: Prečo? Prečo sa stalo čosi také práve mne?

Viem, že odpoveď neexistuje.

Hoci, jedna by tu údajne bola: A prečo nie práve mne?!

1. KAPITOLA

November 2008: Obyčajný život

Dnes padal prvýkrát v tomto roku sneh.

Bola to krása.

Nebolo príliš zima, ani príliš teplo, tak niečo pod nulou. Bolo niečo po jednej popoludní, slnko lenivo vysielalo svoje slabé zimné lúče. Vo chvíli, ako som s Emkou vyšla z domu na krátku prechádzku, sa z neba potichu zniesli trblietavé biele kryštáliky, mätko dopadajúc na zem.

„Mamii, sneží! Sneží!“ vykrikovala Ema a chytala do svojich rúčok biele vločky, ktoré sa však pri dotyku s jej pokožkou okamžite roztopili. Neprekážalo jej to, chytala ďalšie a ďalšie, smiala sa a kričala.

Nemohla som sa na ňu vynadávať. Tancovala po dvore a naháňala zamrznuté kryštáliky, ktoré sa jej zachytávali v tmavých vlasoch a zdobili jej ich ako biele perličky. Ústočká sa jej nezastavili, pery sa usmievali a drobná postavička skackala a ani na chvíľu sa nezastavila. Moja mladšia dcérka mi prináša toľko radosti. Bola úplne iná ako staršia dcerka - živšia, veselšia, nezbednejšia.

„Emka, veď prechladneš. Pod', pôjdeme,“ zakričala som na ňu, keď som si uvedomila, že sme vonku už pätnásť minút a ona má na sebe len tenkú bundičku. Pôvodne sme chceli len zbehnúť do potravín kúpiť chýbajúci kečup, ale jemný snežík nás očaril a my sme úplne zabudli na svoje plány.

„Ale mami, veď sneží!“ zvolala, akoby to malo stačiť na vy-

svetlenie, prečo sa tentokrát vôbec nemusíme ponáhľať domov.

Smiala sa tak šťastne.

Aj ja som bola šťastná.

Jeden sneh, krásny zimný deň a ticho padajúce vločky na nás pôsobili ako vrcholne romantický zážitok.

Trvalo mi ďalších desať minút, kým sme zbehli do obchodu. A ďalších desať, kým som Emku presvedčila, že sa na padajúci sneh môže dívať aj z okna našej obývačky.

A ešte päť, kým som ju upozornila, že nemôže stáť v premočených čižmách na koberci v obývačke. Usmiala sa na mňa, čo malo byť zrejme prepáč, a rýchlo zmizla do predsieni sa vyzuť. Aspoňže neodvráva, povzdychla som si s úľavou. Moja štrnásťročná dcéra Vanesa je dosť tvrdohlavá, vždy musí byť po jej. Dvaapoločná Emka je taký poklad, zlatičko, ktoré sa usmieva a nestážuje, urobí, čo jej poviem.

Začala som nakladať obed a jedným uchom počúvala Emku, ako šteboce babine, že už dlho sneží a že sa ide pozerat z okna na to, koľko už napadalo. V tej chvíli zbadala cez plot svoju kamarátku Ivanku, ako z malých guľičiek vyformovala maličkého snehuliaka.

Ema z neho bola celá nadšená.

„Joj, aký je krásny, zoberiem si ho domov,“ vykrikla a už sa chystala utiecť do predsieni, že v papučkách vybehne poňho rýchlo von.

„Emka, veru neviem, či by bol aj potom taký krásny. Veď sa ti tu roztopí!“ zastavila som ju so smiechom na polceste.

Emka všetko zvážila a vbehla do kuchyne, aby potiahla babku za rukáv. Už ju aj tlačila smerom k oknu v obývačke, aby jej ukázala milú snehovú postavičku.

„Noooo, je naozaj krásny. Vezmem si ho do tašky a večer ti ho dám do postele. Čo povieš?“ podpichovala ju babka.

„Je studený, bríf, nechcem,“ bránila sa Ema. „Budem mať

mokrú postieľku.“

Jej záujem o snehuliaka rýchlo opadol, keďže ho babka už videla, a tak zoskočila z parapetu pozrieť sa, čo je dnes na večeru.

„Mňam! Slivkové gule!“ potešila sa.

Babina jej umyla ruky a usadila ju za stôl. Položila som pred ňu tanier s kuracím vývarom, o ktorom isto viem, že ho má rada a s úsmevom som sa pozerala, ako sa napcháva. Raz darmo, chuť do jedla sa jej uprieť nedá. Rovnako ako uvravené ústočká, ktoré sa nezavrú ani pri večeri. Začala rozprávať celkom skoro, už ako ročná a odvtedy sa jej slovná zásoba rapídne zväčšila.

„Mami, a čo budeme robiť zajtra? Kam pôjdeme?“ už sa ma pýta, a to sme doma ešte len desať minút.

„Kam, kam.. No, na vychádzku. Možno sa už budeme môcť aj ísť sánkovať tuto za dom, ak napadne veľa snehu. Určite tam budú aj tvoje kamarátky Barborka a Ivanka,“ odpovedala som jej.

„Uhm,“ zamrmlala Emka s plnými ústami, prehltila a uprela pohľad na babku. „Pôjdeš s nami?“

„Uvidím, ešte treba doma čo - to obriaďiť. A už som stará, mne zima nerobí dobre, vŕzgajú mi kolená,“ odpovedala babina.

„Ako? Ukáž mi,“ zoskočila Ema zvedavo zo stoličky a priložila ucho na babkine koleno. Babka len s úsmevom pokrútila hlavou.

„Jéjda, no ako ti to ukážem? No proste vŕzga, a teraz už papaj,“ nenápadne ju babka nasmerovala opäť k jedlu.

Pozreli sme na seba a s úsmevom prevrátili oči. Proti Eminým zvedavým a nikdy nekončiacim otázkam sme niekedy bezmocné. Jednoducho sa pýta a pýta a odpovede chce mať na všetko a okamžite.

Na chvíľu sa upokojila a zamyslene prehŕňala lyžicou polievku. Akoby jej dnes nechutilo. Položila som pred ňu slivkové gule, snáď sa jej apetít zvýši. Boli sme dlho vonku, musí byť hladná. Babina už jedla, v rohu kuchyne štrikovala pulóver pre Vanesu.

Raz darmo, peňazí nemáme nazvyš, aj takto si musíme pomôcť.

Otočila som sa k sporáku a premýšľala, že ma to až tak netrápi. Mám dve vydarené dcéry, výbornú mamu, ktorá mi s deťmi obetavo pomáha. Rozvod s manželom, s ktorým mám Vanesu, už konečne prebolel. Kamil - Emkin otec, si ma zatiaľ nezobral, ale žije s nami už tretí rok a o dcérku sa dobre stará. Hoci je stále kdesi v práci, aspoň donesie nejaké koruny a s Emou sa rád blázni. Čo viac takému veselému dievčatku treba? Ja som rada, že nie som sama, že sa mám večer ku komu pritúliť, aj financie navyše nie sú na zahodenie. Kamil síce nie je typ, za ktorým by sa otočila každá baba, aj na slovo je občas skúpy, ale o rodinu sa stará, tak čo?

Z myšlienok ma vyrušil nečakaný buchot za mojím chrbtom.

„Čo sa stalo?,“ prudko som sa otočila a zbadala Emku na zemi.

„Padla som,“ zafňukala.

„Ako padla?“ pýtam sa jej a pomáham je na nožičky.

„Neviem. Padla.“

„Ty si niečo videla, babi?“ spýtala som sa mamy.

„Nie, nevidela, akurát som končila riadok,“ pozrela na mňa spod okuliarov od pletenia.

„Nič sa nedeje, zlato moje, papaj ďalej,“ usadila som Emku opäť za stôl a sadla si k nej. Veď aj ja sa už musím najesť, ešte mám kopu roboty. Musím dať prať a nachystať si veci na zajtra. Hneď ráno sa pôjdem poobzerať do mesta po práci. Predsa len, Emka už pôjde onedlho do škôlky a budem sa musieť zamestnať. Bolo mi doma dobre, najradšej by som bola stále s deťmi, ale z jedného platu a babkinho dôchodku sa veľmi vyskakovať nedá.

Nehovorím, že chcem vyskakovať... To nie. Ale predsa len by bolo lepšie, keby som nemusela počítať koruny od výplaty k výplate a občas sebe alebo deťom niečo kúpiť len tak pre radosť.

„Už nechcem,“ povedala Ema a odstrčila tanier, na ktorom ostali ešte dve gule.

„Veď si zjedla len jednu, daj si ešte trochu,“ pokúsila som sa ju presvedčiť.

„Nie, nechcem,“ povedala a zliezla zo stoličky.

„Idem sa hrať,“ oznámila mi a odpochodovala do detskej izby. Nuž, dojem to aj za ňu, jedna buchta navyše mi neublíži. Hoci, mala by som možno takých päť kíľ zhodiť, po pôrode sa na mňa nejako nalepili.

Včera večer som sa vykrúcala v zrkadle, ale na 36-ročnú babu to ešte nie je zlé. Tmavé, skoro čierne oči, dominovali súmernej tvári. Vlasy po pleciah som mala práve zostrihnuté do módnjej ofinky, každý mi vravel, že som omladla aspoň o päť rokov. Ráno som sa vždy trochu nalíčila, aby som zakryla nerovnosti pleti, a vďaka tomu som vždy vyzerala sviežo a pestovane. Postavu som mala napriek dvom pôrodom stále súmernú. Prsia mi neovísajú, dokonca obstoja aj v ceruzkovom teste – keď ju položím pod prsia, padne na zem... Pás síce už nemá 60 centimetrov, ale 70, no na môj vek a dve deti je to ešte stále viac ako v pohode. Ale môj zadok, to je už horšie – naozaj je trochu prišíroký, to je pravda. Tridsaťosmičky gate si už navlečiem len tak-tak a to mi ešte donedávna boli vcelku dobré.

Dávam si záväzok zhodiť do leta päť kíľ, povedala som si v duchu zásadovo. Ale ešte túto jednu buchtu môžem, tá mi hádam neuškodí, prišla mi na um pokušiteľská a vonkoncom nezásadová myšlienka. A aby som si to nerozmyslela, rýchlo som ju do seba napchala. Veď sa nikto nepozerala...

Deň ubehol ako voda. Večer nás prišla pozrieť moja kamoška Sandra s dcérou Ivankou. Obe ratolesti sa nám pekne hrali a ja som sa so Sandrou úplne zarozprávala.

Hoci sa z mesta ku nám na dedinu prisťahovala len nedávno, je mi s ňou fajn. Je veselá, srší humorom, nepovyšuje sa, že prišla z mesta. Udomácnila sa tu, akoby v Rakytíniku pri Trnave vyrastala odjakživa. A nikdy nezabudne čosi pochváliť.

„Dcéra ti vyrastá do krásy,“ pošepla mi do ucha.

Pozrela som na svoj malý poklad, a musela uznať, že so svojimi tmavými kučierkami a veselým šibalským úsmevom je naozaj rozkošná. Ale či sa rodičom nezdarujú najkrajšie práve ich deti? Pre mňa je Emka naozaj najkrajšia, ale neviem objektívne posúdiť, ako ju vidia iní.

„Mamí, mamí, to je zábava,“ prirútila sa ku mne s rozžiarenými očkami. Práve s Ivkou vozili škrečka na starej kolieskovej korčuli, na ktorú prilepili domček z papiera. Keďže korčuľa mala dve kolieska vpredu a dve vzadu, škrečok si v pohode chrúmal čosi vo svojom domčeku a ani si neuvedomil, že sa vozí po celom dome a mohol by prísť aj k úrazu.

„No, ale opatrne s ním! Hádám nechceš, aby sa mu niečo stalo,“ varovala som ju, aby na škrečka dávala pozor. Emka zvieratká miluje, ale niekedy neodhadne, čo by im mohlo ublížiť.

„Neboj sa, dávam pozor,“ povedala vážnym hlasom. „Ja ho neprigumičkujem k Bárbine, ako to urobila sestra Vanesinej kamarátky,“ dodala dospelácky a my sme vybuchli do smiechu. Ja viem, je to hrozná smrť pre škrečka... Ale tá predstava „prigumičkovanieho škrečka“ ... Hrozné a smiešne zároveň si to čo i len predstaviť.

„Ty, a moja známa zase zašliapla škrečka drevákom,“ pošuškala mi do ucha svoj príbeh Sandra, aby ho deti nepočuli.

„Fúj, to je nechutné!“ skríkla som a vzápätí som si spomenula, ako náš dedo, kým ešte žil, položil tašku s nákupom na kanárika.

Keď som to Sandre povedala, len zhíkla a vykrikla: „Chúdence zvieratká!“

Vzápätí sme sa obe rozosmiali. „Dost už, to vôbec nie je na smiech!“ ukončila som debatu s čiernym humorom. „Načnime inú tému,“ navrhla som.

„My už ale musíme ísť,“ prerušila ma Sandra, hodiac okom na hodinky. „O chvíľu príde manžel domov a chcem mu ešte zohriať

večer. A ty máš zajtra náročný deň,“ doplnila.

Baby aj ja sme sa zatvárali namrzene, ale zdvihli sme sa, že ich vypravujeme aspoň po bránku. Treba si toho snehu užiť, kým je.

„Ahojte,“ zakývali sme Sandre a Ivke.

Emka si dôverčivo vložila svoju drobnú rúčku do mojej a spolu sme sa pozerali na našu ulicu. Vonku sa už začalo stmievať, na obzore sa zjavili ružové zore a na nás padal drobný snežik. Sneh Sandre a Ivke vŕzgal pod nohami, keď sa unavené pomaly uberali domov.

„To sa nám dnes bude spať!“ pomyslela som si. Škoda, že nemáme doma krb, mohli by sme si sadnúť k ohníku a usušiť mokré veci, zohriať skrehnuté ruky. Kamil slúbil, že nám dáky postaví, ale najskôr v lete, ak sa mu v práci bude dariť. Predsa len, aj keď si veľa urobíme sami, minimálne päťdesiatisíc to vyjde. Ale teraz v zime idú kšefty slabo, domy sa nestavajú. Kamil je totiž murár. V zime prerába byty, aj na tom sa dá slušne zarobiť a čaká na letnú sezónu. V lete vraj aj auto nejaké kúpi, na leasing alebo použité. Na premiestňovanie predsa postačí aj staršie, nie? Mne je to jedno, odjakživa som auto brala len ako presúvadlo z miesta A do miesta B a nikdy mi až tak neprekážalo, že ho nemám. Veď autobusy chodia pravidelne, nie?

Hoci, musela som uznať, že auto je výborné v šetrení času – ak máte auto, nemusíte ako v autobuse stáť na všetkých zastávkach a môžete kedykoľvek odísť z domu. Nie ste viazaní na odchod či príchod autobusu. Nuž čo, aj auto raz bude, povedala som si a pustila ho z hlavy.

Kým sme pozerali, ako sa drobné postavičky strácajú v šere, z druhého konca ulice sa k nám blížil Kamil.

Pozrela som sa na hodinky, bolo šesť hodín podvečer. Dnes sa pochlapil, inokedy ho skôr ako o siedmej doma nečakáme, v lete prichádza aj o deviatej v noci.

„Ocino ide,“ zjačala Emka, len čo ho zbadala a rozbehla sa

k nemu.

Sklonil sa k nej, zdvihol ju na ruky a roztočil nad hlavou.

Emka výskala od radosti. Jaj, mať tak jej život. Smiech, láska, šantenie, kamarátky a žiadne starosti. Veruže jej ho závidím.

Pomaly sa blížili k dverám a Kamil ma pobožkal na líce. Zložil Emku v predsieni a tá už sa pakovala ďalej do obývačky.

„Počkaj, ešte ťa vyzujem,“ zadržovala som ju, aby z predsieni nebehla v mokrých čižmách rovno do obývačky. Nie a nie sa naučiť, že sa najprv treba vyzliecť a vyzuť.

Ledva som ju vyzula, už chytala Kamila za ruku a utekala s ním do izby.

„Ale Ema...“ vravím, no už ma nevnímam. Z obývačky počujem veselý krik, určite ju Kamil nadhadzuje nad hlavu, to má veľmi rada.

A tak opäť raz dvíham bundu a čiapku zo zeme a veším ich na radiátor, nech preschnú. Nechcem jej kaziť radosť z otca. Na poriadok bude mať čas aj neskôr, no nie?

„Ahoj Kamil, dnes si dáko skoro doma?“ privítala som ho božkom na líce.

„Necítil som sa dobre, asi na mňa niečo lezie,“ odpovedal a narezal vyzeral nejako zničené. Siahla som mu na čelo, mal ho trochu horúce.

„Lahni si v obývačke, urobím ti čaj a zmeriam teplotu,“ navrhol som a on sa pomaly odšuchtal na gauč.

Čaj sa zišiel aj mne a Emke, vonku sme premrzli, hoci sme tam stáli len chvíľku. Pripravila som ovocný, nech sú tam aj nejaké vitamíny.

V kuchyni som narazila na Vanesu, natierala si na večeru chleba s maslom a lekvárom. Toto obyčajné jedlo má najradšej, hoci sa už čoskoro možno začne odrážať na jej postave.

„Čo bolo v škole?“ snažila som sa z nej vytiahnuť nejaké informácie, lebo o škole nerada rozpráva.

„Á, nič,“ odpovedala klasicky.

„Žiadne päťky?“

„Ale mami, nie,“ pokrčila plecami. „A nie je to jedno? Ved od známkov predsa nezávisí úspech v živote, či áno?“

Nevedela som, čo jej na to povedať a kde na takú múdrosť prišla.. Mala šťastie aj pravdu.. Ale známky sú predsa len dôležité.

Práve som premýšľala nad tým, ako jej to čo najvhodnejšie vysvetliť, keď moje myšlienky prerušila iným nápadom. „Potrebujem nové čížmy, tie staré mi premokajú,“ uprela na mňa spýtavý pohľad.

Kde na to však vziať? Do Kamilovej výplaty je ešte týždeň a moja materská už došla. A babinin dôchodok? Šetrí si vraj na pohreb.. Kde tá na to chodí? Ešte má len niečo cez 65...

„Dobre, niečo vymyslím,“ povzdychla som si a Vanesa sa so spokojným úsmevom odsúchala do svojej izby dôležitým krokom začínajúcej pubertáčky. Dala som zovrieť vodu, pripravila šálky, zo zásuvky vytiahla teplomer.

Keď som vošla do obývačky, Kamil už pozeral správy, Emka ležala schúlená vedľa neho na gauči a driemala.

„Zobuď sa moja, ešte si musíme dať večeru a potom ťa dám do postieľky,“ prebrala som ju. Pozrela na mňa unavenými očami. Prikývla, ale bolo vidieť, že je veľmi unavená.

Podala som Kamilovi teplomer a pripravila mu večeru. Aj on zo slivkových gulí veľa nezjedol. Stačili mu iba dve, hoci inokedy by ich spratal aj šesť. Keď som vybrala Kamilovi teplomer spod pazuchy, naozaj mal takmer 39.

„Emka, nechaj ocka odpočívať, je chorý,“ upozornila som malú. Pre istotu, aby ju nenakazil. Ale tá sa od neho nechcela ani pohnúť. Položila mu rúčku na hlavu, múdro prikývla a miešala mu čajík, pričom do neho naliala už asi šiestu lyžicu medu.

„Oj, ty to ale budeš mať sladké,“ usmiala som sa na Kamila a nenápadne odniesla med do kuchyne.

Emku som napokon od Kamila odtrhla, rýchlo ju osprchovala a uložila spať.

Zaspala, ledva sa jej hlávka dotkla vankúša. Ani ma celú nevybozkávala, ako to zvykne na dobrú noc robiť. Zlato moje, aká si unavená, pomyslela som si v duchu, a pobozkala ju na čelo. Tak rada sa na ňu pozerám, keď spí. Cítiť z nej pokoj a detskú dôverčivosť.

Zatvorila som dvere na detskej izbičke a pobrala sa skontrolovať Vanesu. Našla som ju, ako inak, v svojej izbe za počítačom.

„Čo si píšeš?“ snažila som sa nenápadne špehovať spoza jej pleca na obrazovku.

„Nič dôležité,“ odvrkla a schovala stránku do dolnej lišty.

Lúštim nápis na obrazovke, no jasné, pokec. Zase si píše s niektorou spolužiačkou. Alebo nebudaj spolužiaikom? Vzdychla som si. Raz darmo, četovanie je proste lepšie ako mama, ktorá nevie ani počítač zapnúť.

„Nemusíš sa ešte učiť?“ skúšala som ďalej nadviazať konverzáciu. Nechcem, aby sa mi dcéra odcudzila, ale v 14-tich je asi každý pokus rodičov o zblíženie sa so svojimi ratolesťami vopred odsúdený na neúspech.

„Ále, vôbec. Akurát v piatok budeme mať písomku, no už som sa naučila,“ povedala Vanesa a ani sa pritom na mňa nepozrela.

„Keď budeš chcieť jesť, som v kuchyni,“ povedala som teda a išla si dať zopár palacinek. Z izby sa ozvalo len slabé hmmm...

V ten deň sme išli všetci spať oveľa skôr. Kamil bol unavený z horúčky, ja a Ema z pekného snehového zážitku, babka zo svojho veku. Len Vanese ešte dlho do noci svietilo za dverami modravé svetlo z počítača. Musím jej to zakázať, veď to nie je zdravé, preblesklo mi hlavou, kým som sa ponorila do driadot.

Kamil okamžite zaspal na svojej polovičke, ukolísaný tabletou Paralenu.

Dom sa pohrúžil do ticha.

2. KAPITOLA

Vianoce 2008

Sedeli sme pri štedrovečernom stole a už sme takmer dojedli kapustnicu, rybie filé aj zemiakový šalát. Kamil pochopil moje znamenie a snažil sa nenápadne potriasť kolenom, na ktorom mal pripevnený zvonček, aby deťom (samozrejme, najmä Emke), dal znamenie, že darčeky sú už pod stromčekom. Nejakو mu to však nešlo a namiesto toho sa celý divne triasol a hegal na stoličke, až si to všimli aj deti.

„Ocko, čo ti je?“ spýtala sa vyplašená Emka a ja som to už nevydržala.

Vybuchla som do búrlivého smiechu, a nie a nie prestať. Deti síce nevedeli, na čom sa smejem, ale aj ony sa rozveselene pridali, dokonca aj Vanesa. Babina sa na nás pozerala s prehľadom svojich šiestich krížikov a pokojne si kládla lyžice ďalej do úst.

Kamil pozrel na mňa a o chvíľu sa už aj on uskrňal. Ospravedlňujúco mykol plecóm, nefunkčný zvonček hodil o zem a zakričal:

„Deti, nože sa pozrite, či už sú darčeky pod stromčekom! Vidím, že máte takmer dojednené a ja stále neviem, či nám Ježiško niečo priniesol,“ snažil sa odpútať pozornosť od tých smiešnych krčov, ktoré predvádzal.

Vanesa sa len pousmiala, akoby ju balíčky pod stromčekom vôbec nezaujímali. Zato Emka hneď s obrovským rachotom odsunula stoličku a vrhla sa pod stromček.

„Tento je môj?“ dychtivo sa spýtala, zdvihnúc zabalený darček

vysoko do výšky, akoby sme mali vedieť, pre koho je.

„A čo ja som Ježiško?“ odvetil jej prekvapene Kamil. „Ako to mám vedieť, ktorý darček je pre koho... Skús sa pozrieť, či na ňom nie je niečo napísané.. Napríklad V ako Vanesa alebo E ako Emka,“ nenápadne naznačil, čo má hľadať.

„Áno, je to tu, je tu E, ako Emka!“ vykrikla od radosti a ja som bola pyšná, že už v tomto veku pozná písmenko, začínajúce jej meno.

Sklonila som sa k balíčkom a začala ich triediť na kôpku.. E ako Emka, V ako Vanesa, K ako Kamil, B ako babina, L ako Linda - teda ja. Začalo sa radostné balenie, šuchotanie papierov a výkriky radosti. Naša rodinná päťka.

Také sú u nás Vianoce. Veselé, plné voňavých salóniek, baliaceho papiera, stužiek a veselých výkrikov. A menej koláčov, lebo som sa zaviazala, že schudnem a Vanesa najnovšie tiež drží nejakú diétu, vraj tie drobné vlnky na bruchu sú tuky.. Čo mám potom ja?!

„Emka, nie tak rýchlo, o chvíľu nebudeš mať čo rozbaľovať,“ smiala som sa, keď Emka doslova vytrhla z baliaceho papiera plyšového psíka a vzápätí sa vrhla na ďalší balíček. Stretli sa nám s Kamilom oči.

Usmial sa.

Položil si ruku na moje plece a pritiahol ma k sebe, aby mi dal pusku na líce.

A tak sme len spolu ticho stáli a pozerali sa na deti, ako rozbaľujú darčeky – Vanesa pomaly a dôstojne, Emka s výkrikmi a živelne. Raz - dva vybalila niekoľko plyšákov, múdru knižku na čítanie, gumičky a sponky do vlások, nové šatočky a krásny kabátik. Najväčšiu radosť jej však urobil červený bicyklík, o ktorom snívala už niekoľko mesiacov.

„Jó, ten je krásny!“ vzrušením sa jej leskli oči a pohľadzala ho po novom blatníku. Keď nechtiac stlačila trúbu na volante, Kamil

skoro dostal infarkt, tak hlasno zatrúbila.

„No, aspoň sa nemusím báť, že by si niekoho zrazila. Keď na tom zatrúbiš, tak rovno sám padne do jarku,“ zaklincoval.

Emka sa smiala a okamžite chcela začať na ňom jazdiť po dome.

„Nie Emík, mohla by si si ublížiť, máme tu málo miesta,“ stopla som ju a ona sa zatvárala veľmi skormútena. Tak ju Kamil aspoň posadil do sedla a urobil s ňou niekoľko koliečok po izbe, držiak bicykel za rúčky a sedlo. Spokojnosť jej rozžiarila tvár a bicykel uložila na noc na čestné miesto do svojej postieľky. Budem musieť počkať, kým zaspí a potom jej ho nenápadne vybrať..

Vanesa sa trochu zhovievavo usmievala pri pohľade na Emku s nevlastným otcom, ale bolo vidieť, že aj ona je spokojná. Dostala jemné šminky, obľúbený parfém a sľúbené nové čizmy, presne podľa najnovšej módy, ako ma ubezpečila predavačka. Od Kamila dostala knihu o najnovšej upírskej ságe – veľký módný hit – a cédečko Avatara, jej najobľúbenejšieho filmu, na ktorom bola v kine aspoň štyrikrát.. Vraj 3D kvalita, to musím vidieť.. No, niekedy možno..

Babina sa potešila kope vlny na pletenie od Vanesy, teplému šálu od Kamila (aké pozorné od neho, že si všimol, aký má svoj šál už starý) a novej kuchárskej knihy odo mňa. Hneď sa aj usadila pod oknom a začala v nej listovať. Takto som zabila dve muchy jednou ranou – ona bude mať nové recepty a my nové chutné jedlá :-D Bola som na seba hrdá, že viem vždy nájsť pravý praktický darček, ktorý poteší aj pomôže. Kamil dostal odo mňa kufrík na náradie a novú koženkovú tašku do práce. A jeden špeciálny darček dostane v noci – kúpil mi krásnu sexi spodnú bielizeň. Ešte že som ho nerozbalila pred deťmi, nenápadne ho odložil úplne vzadu pod stromček. Takú krásnu bielizeň som ešte nikdy nemala.

Len či nebude krajšia ako moja postava?!

Ešte že v prítomí noci toho až tak veľa nevidno, aj celulitída sa stratí.

Mimochodom, viete prečo muži nemajú celulitídu?

Lebo je nechutná!

Po rozbaľovaní sme sa usadili k dobrému filmu a všetci sa tvárili navýsosť spokojne.

Dokonca ani Vanesa sa neodšuchtala k počítaču ako obvykle, ale posedela si pri nás a lakovala si nechty novým lakom. Babina triedila svoju novú vlnu a rozhodovala sa, čo z nej upletie, Emka šla pozrieť svoj nový bicyklík, či už spí :-D.

Uprostred reklamy Kamil nadškrtol otázku, či pôjdeme po Vianociach navštíviť jeho rodičov, mojich budúcich svokrovcov. Veľmi sa mi do toho nechcelo, keďže nemáme dobré vzťahy a ani Kamil s nimi bohvieako nevychádza. Zhodli sme sa na tom, že postačí, ak im zavoláme.

Keď som večer dávala spať Emku a neskôr mi dokonca aj Vanesa dovolila dať jej na dobrú noc pusku na líce, cítila som sa slastne.

Šťastne.

Rodinne.

Spokojne.

A ako bolo večer v prítomí našej spálne... No to vám radšej ani nebudem hovoriť, aby ste nezávideli..

3. KAPITOLA

Január 2009: Niečo sa deje

Bolo to asi tak v polke januára, keď som sa raz v noci zobudila na akési čudné zvuky vychádzajúce z Emkinej izby. Na hodinách boli už dve hodiny ráno.

„Mamííííí,“ počula som tichý plač a vzlyky. Odhrnula som perinu a utekala do izby. Ema sa povracala. Zvratky boli v posteli, na jej pyžame, na zemi. Vystrašená plakala, ešte sa jej také niečo nestalo.

„Nič to, neplač, asi sa ti pokazilo bruško,“ utešovala som ju a zobrala takú špinavú do náručia. Asi brušná viróza, tipla som si. V náručí som ju odniesla do kúpeľne, kde som zasvietila len slabé svetlo, aby som ju príliš neprebrala. Tam som z nej dala dole pyžamko a hneď doniesla čisté. Siahla som jej na čelo, horúčku nemala. A možno jej iba nesadlo jedlo, hádala som.

Rýchlo som prezliekla posteľ, zo zásuvky vytiahla čisté pyžamko a navliekla ho na Emku. Sedela na postielke a rozospato mrŕčala, už síce trochu pokojnejšia, keďže som pri nej.

„Nič sa nedeje Emka, pokojne spinkaj,“ šepala som jej do uška a uložila ju do čistej voňavej postele. Držala ma za ruku, nechcela, aby som odišla, nuž som len pri nej tíško sedela, kým nezaspala. Ešte raz som skontrolovala dotykom jej čielko, ale nie, naisto horúčku nemala.

Môj spánok bol však preč. Musela som aspoň trochu osprchovať pyžamo, aby do rána nezaschlo, nuž som sa odsuchtala do kúpeľne a pustila sprchu.

„Čo sa deje, čo tu buntošíš?“ vylakala ma babka, ktorá sa mi zrazu zjavila za chrbtom.

„Emke bolo zle, povracala sa, tak periem bielizeň,“ vysvetlila som jej.

„Je chorá?“ spýtala sa.

„Netuším. Horúčku nemá. Chod' spať, babi, ja sa o to postarám.“

„Dobre, dobre, len som nevedela, čo sa deje,“ odvetila a zavrela dvere. Pomaly som doumývala a zavesila pyžamo nad vaňu, nech preschne, ráno ho potom dám prať.

Potichu som vklzla do postele, Kamil sa nepokojne mrvil, ale nič ho nezobudilo. Chvíľu som sa prehadzovala, nikdy sa mi nedarilo zaspáť, keď ma takto vytiahli z hlbokého spánku. Idem ešte raz pozrieť Emu, rozhodla som sa. Spinkala, vyzerala úplne v poriadku a tak som si vydýchla.

Vedela som, že nezaspím, nuž som si uvarila v kuchyni mlieko s medom. To ma vždy zaručene uspí. Srkala som teplé mlieko a premýšľala, či to nie je nebudaj tá hrozná prasacia chrípka, na ktorú už umrelo toľko ľudí. Určite nie, zahriakla som sa v duchu. Vymaž, vymaž, povedala som si zaklínadlo, aké údajne funguje na takéto čierne myšlienky. Vymaž z mysle a nestane sa to. Len aby ju nedostala aj babka, má už predsa len svoje roky. O päť rokov jej pribudne siedmy krížik, a to nie je žiadna sranda, musí si dávať pozor naozaj na všetko.

Cítila som, ako sa mi teplé mlieko rozlievalo po tele a zaplavil ma pokoj. Blažene som sa vsúkala do postele... a prebrala sa až ráno o siedmej.

Zobudil ma Emkin krik, behala po dome a dirigovala babku, čo jej má spraviť na raňajky. No jasné, môj malý nezmar, už ani nevie, že jej v noci bolo zle. Posteľ vedľa mňa bola prázdna, Kamila nikde. Hádam nešiel tak skoro do práce? Zvyčajne skôr ako pred pol ôsmou nechodí. Natiahla som si župan a išla za voňou

praženice so slaninkou do kuchyne.

„Hmm, dobre to tu vonia,“ pochválila som babku a vtiahla do seba lahodnú vôňu. „Kde je Kamil?“ spýtala som sa mamy.

„Pred chvíľou odišiel,“ pozrela sa na mňa babina, „veď vieš, ako nerád vylihuje v posteli. Povedal, že si chce niečo nadrobiť, aby si mohol niekedy zobrať voľno,“ pokrčila plecami.

„No jasné, to je celý on. Myslí si, že sa bez neho v práci nezaobídú. Raz sa upracuje na smrť,“ frflala som. Zbytočne ako vždy. Viem, že si Kamil urobí po svojom, moje rady počúva jedným uchom dnu, druhým von, vždy si urobí ako chce.

Babka položila pred mňa tanier a ja som sledovala Emku, ako sa napcháva.

„A čo vy slečna, už vám je dobre?“ obrátila som pozornosť na malú.

„Uhm,“ prikývla a pchala si do úst jednu lyžicu za druhou.

Vydýchla som si. Asi bolo naozaj niečo v jedle, ktoré zjedla, dnes jej už chutí a vyzerá úplne zdravo. K doktorke teda nepôjdeme, rozhodla som sa. Aj tak mi vždy vraví, že ak nie sú jasné príznaky, máme prísť až po troch dňoch choroby, inak nezistí, o čo ide.

Dnešný program máme nabitý. Musím ísť kúpiť aj Eme nové čizmy, staré sa jej už pomaly rozpadajú, takže hneď po obede pôjdeme do mesta, musím ju vychystať.

Doobeda musím dať prať veci, zvlášť, keď Ema v noci zvracala a navariť obed. Ani s ňou asi nestihnem ísť von. Napokon, zrejme by ani nemala ísť, keď jej v noci bolo zle. Čo ak je to naozaj viróza?

A tak som nabehla do každodenného kolobehu, varila a prala, Ema skladala puzzle, babka opäť štrikovala. Absolútna klasika. Aj by som z toho stereotypu mala nervy, keby som nevedela, že o pol roka pôjde Ema do škôlky a už s ňou nebudem tráviť toľko času. Ďalšie dieťa už mať asi nebudem. Kamil nechce. Navyše,

nie sme ani zosobášení a len tak na divoko už dieťa nechcem. Takže si musím Emu naplno vychutnať, kým je ešte malá...

Deň ubehol ako voda, čizmy sme dostali hneď v druhom obchode a za dobrú cenu, Kamil prišiel domov načas, Vanesa sa dokonca zúčastnila na rodinnej večeri.

Bolo mi dobre, lebo som mala okolo seba všetkých, na ktorých mi záležalo, rozprávali sme sa, preberali, čo je nové. Môj život možno nie je ideálny, v malej dedinke si ťažko nájdem prácu a ako rozvedená s jedným dieťaťom som mala problém nájsť si chlapa, ale všetko sa už ako tak zrovnalo. Šetriť síce musíme stále, ale inak nám predsa nič také dôležité nechýba, utešovala som sa. Strechu nad hlavou máme, ješť je tiež čo, tak aký problém?

V noci som sa však opäť zobudila na Emkin plač. Pozrela som na budík, znovu dve hodiny ráno. „Čo je načasovaná?“ napadlo mi.

„Mamiíí, mamiíí,“ počula som plač z detskej izby. Emka sa opäť povicala. Asi som tú virózu podcenila, blyslo mi hlavou, ešte neodišla. Koho by však napadlo, že Emke niečo je, keď celý deň vystrájala a nič jej nebolo? Ani len zvýšenú teplotu nemala.

„Nič to moja, umyjeme ňu,“ tíško som sa jej prihovárala a znovu ju prezliekla. Ak sa to do pondelka nezlepší, navštívim lekárku, slúbila som si v duchu.

Ema teraz nechcela zaspáť, bola rozrušená. Sedela som chvíľu pri jej postieľke a čakala, kým zaspí. Vedela som, že ak by som odišla, začala by plakať a už by tak ľahko nezaspala. Počula som, ako sa jej dych prehlbuje, vrásky na čielku vyrovnávajú, ako upadá do krajiny snov, kde sa vám môže snívať čokoľvek. Napríklad o dovolenke pri mori, ktorú sme si nikdy nemohli dovoliť, o novom krbe v obývačke, o skrinách plných pekného oblečenia.

Nesnívať, ale spať, prikázala som si a išla si ľahnúť. Dúfam, že Eme bude už zajtra lepšie, bola moja posledná myšlienka predtým, ako som zaspala.

A ráno to naozaj tak vyzeralo. Ema vystrájala ostošesť.

„Pod' mami, ideme sa sánkovať,“ ťahala ma za ruky, ešte som si ani raňajky neurobila.

„Veď vydrž Emka. V noci ti bolo zle a už chceš ísť von? Musíme najprv zistiť, či si zdravá,“ bránila som a hneď som jej vtisla teplomer pod rúčku.

„Tu sed' a chvíľu počkaj, kým sa ti odmeria teplota,“ prikázala som jej.

„To nevydržím, to je strašne dlho,“ vzdychla. „A mne je už dobre, nič mi nie je,“ hundrala ďalej.

„Len vydrž moja, ak si chorá, musíme ti dať liek,“ povedala som.

Teplomer však nič neodhalil. 36,4, ukázal vzorový výsledok.

„Hrdlo ťa nebolí?,“ sondovala som ďalej.

„Nie.“

„Ani hlavička?“

„Nie.“

„A čo ťa bolí?“ skúšala som to inak.

„Nič,“ odvrkla tá malá potvorka a utiekla zo stoličky pod okno skontrolovať snehuliaka, ktorého včera urobila, či sa ešte neroztopil.

„Mami, pozri, padal snežík, aha, aký je snehuliak pekný. Má na hlave bielu čiapku,“ kričala nadšením a už aj si obúvala čižmy a navliekala kabát, že ho ide skontrolovať. Nechala som ju, veď je to len na dvore... a nevyzerá, že je chorá.

„Mami, Emka v noci opäť vracala, čo myslíš, že to môže byť?“ spýtala som babiny, keď malá vybehla na dvor.

„Asi nič vážne, len niečo pojedla,“ povedala.

„Zaujímavé však je, že cez deň jej nič nie je,“ nadškrtla som.

„No vidíš, tak to nebude nič vážne,“ upokojovala ma.

„Asi máš pravdu. Uvidíme, či sa to bude ďalej opakovať. Ide víkend, už nič neporiešim a potom sa uvidí,“ uzavrela som. „Máme

niečo na nevoľnosť?“ ešte mi napadlo.

„Mám tu nejaký čaj na žalúdočné problémy, tak ho skúsím navariť,“ ponúkla sa babina.

„Fajn, vyskúšame ho,“ povedala som a trochu som sa upokojila.

Cez deň už Eme nič nebolo. Ale vracanie sa v ten týždeň ešte raz opakovalo. Nepáčilo sa mi to, tak som sa rozhodla, že v pondelok navštívime detskú lekárku.

„Pani Simonová, myslím, že to nebude nič vážne. Ale pre istotu Emke zoberiem krv a uvidíme, čo sa ukáže. Ak sa nič nezmení, pošlem vás k detskej neurologičke,“ skonštatovala lekárka po krátkej prehliadke. Súhlasila som a na druhý deň zašla k lekárkke znova, aby Emke zobrala krv. Trošku plakala, ale inak to zvládla výborne.

Ďalšie tri dni sme čakali na výsledky, ale keďže v piatok mala doktorka dovolenku, dozvedela som sa ich až v pondelok. Hneď ráno som zdvihla telefón a zavolała jej do ambulancie. Boli sme dohodnuté, že stačí zavolať, nemusím sa k nej znova hnať.

„Pani Simonová, na hodnotách nevidím nič abnormálneho. Hladina cukru, cholesterolu i červených krviniek je v poriadku, akurát zápalové hodnoty trochu vyskočili, rovnako aj počet bielych krviniek. Emka ešte stále zvracia?“ opýtala sa ma lekárka a ja som si telefón preložila do druhej ruky.

„Áno, ale nie každý deň. Zvyčajne skoro ráno, tak raz za tri dni a zdá sa mi, že čoraz častejšie padá,“ odpovedala som jej.

„Tak vás pre istotu pošlem k neurologičke, dobre?“

„Dobre,“ súhlasila som.

Na druhý deň som si teda šla pre odporúčenie na detskú neurológiu. Tam sa už bolo potrebné objednať, termín sme dostali až o týždeň. Medzitým sa Emkin stav trochu zlepšil a ja som si vydýchla.

Kamil nás cez víkend vzal na sánkovačku na Pezinskú Babu. Bol to vynikajúci výlet. Vanesa si zobrala aj kamarátku zo školy, tak si len nahodila lyže a hneď s ňou zmizla kdesi na svahu. Celý deň sme o nej ani nepočuli, len raz či dvakrát som ju zazrela na svahu, ako si to elegantnými oblúkmi v novej kombinéze brázdi dolu svahom.

Aj ja by som si zalyžovala, ale asi pred rokom som si pri páde zlomila obe lyže a na nové som nemala. Vanesa chcela novú kombinézu, s ktorou sa teraz hrdo predvádzala a Emke sme museli kúpiť sánky, lebo staré sa nám rozsykali. Na mňa jednoducho nevyšlo.

Kamil lyže nemal, chlapec z Bratislavy sa nemal kde učiť lyžovať a na staré kolená sa nechcel strápiť na svahu. Lyžovačka mu nechýbala, ale mne áno.

Nuž čo, veď časom si hádam nové lyže budem môcť dovoliť. Veď o rok pôjdem do práce a budeme mať dva príjmy, takže na tom budeme finančne lepšie než teraz.

Dopoludnie sme trávili s Emkou, ktorú sme púšťali na sánkach dole menším briežkom. Kamil ju vytiahol hore svahom a pustil, ja som ju dole chytala. Smiala sa ostošesť, zopárkrát som si ju vyfotila, ako šantí. Veď malá bude len chvíľu. Na Vanese som videla, ako deti rýchlo rastú. Ani sa nenazdám a Ema už bude v škole alebo dokonca v puberte. Na obed sa pri nás pristavila Vanesa s „milou“ žiadostou, aby sme vycálovali peniaze na obed, lebo je hladná.

Hneď som ju vykrstila, ako sa to s nami rozpráva. Iba prevrátila oči a povedala: „Tak si prosím peniaze na obed, no...“ Tiež nič moc, ale čo už.

Hoci doma si dávala pozor na štíhlu líniu, na čerstvom vzduchu jej chutilo a tak nepohrdla pečenou klobásou s horčicou a horúcim gulášom. Veď napokon ani nič iné tu nemali. Teda aspoň určite nie zeleninový šalát s kuracím mäskom, ktorý mala

najradšej, alebo nebodaj diétne prsia na prírodno so zemiakmi na pare. Mohla si vybrať ešte tak hot-dog alebo langoš. Kamil si dal dvojité porciu gulášu, a ja s Emkou po jednej. Našťastie nebol príliš pálivý, takže ho mohla zjesť aj ona. Boli sme takí hladní, že sme k nemu zjedli hádam polku chleba.

„Linduš, čo si ešte dáme?“ opýtal sa ma večne hladný Kamil po tom, ako spráši asi päť krajcov chleba a obe porcie gulášu.

„Blázniš? Ja som plná,“ smiala som sa. „Emi, ty niečo chceš?“ opýtala som sa malej.

„Áno. Hot-dog,“ vykrikla s nadšením.

Bože, hot-dog! Pre mňa stáby zástancu zdravej výživy naozaj nič moc. Ale bola som rada, že jej po dlhej dobe opäť chutí, nuž som siahla do peňaženky a postavila sa do radu pred bufetom.

„A mne dones tiež,“ zakričal na mňa Kamil, načo som nevieracky pokrútila hlavou. Kam to do seba dáva? Zje dvakrát, čo, aj trikrát viac ako ja a vôbec to nie je na ňom vidieť. Nenávidela som svoj spomalený metabolizmus. Keby makal čo len trochu rýchlejšie, mohla by som sa aj normálne najesť, aj by som nepribrala.

Po dobrom obede sa nám ťažko vracalo na svah. Dobré by nám padlo chvíľu posedieť, alebo si nebodaj zdriemnuť, ale studený vzduch nám nedovolil, aby sme dlhšie len tak posedávali.

„Ideme sa ešte sánkovať?“ opýtal sa Kamil, vstávajúc z chladnej lavičky pred bufetom.

„Poďme...Ale mne je ešte zima, dám si trochu vareného vínka, to ma snáď zahreje. A prídem za vami, dobre?“

„Dobre. Ale zima ti je preto, lebo len posedávaš. Mala by si aj ty párkrát vytiahnuť Emu hore svahom a uvidíš, ako by ti bolo teplo.“

„Ja by som ju neutiahla, veď má už šesťnásť kíľ,“ smiala som sa, hoci som v duchu uznala, že Kamil má pravdu. Keby som si tak mohla opäť zalyžovať, zažerala som si v duchu zúfalo. Pa-

mätám si zo svojich mladých čias, aké bolo úžasné postaviť sa hore na kopec, kde svieti slnko a fúka vietor, a zlyžovať až dole ku vleku. Človek si pritom pretiahol celé telo, krv sa mu rozprúdila adrenalinom, cítil sa svieži a ľahký. *Na budúci rok si už lyže naisto kúpim*, rozhodla som sa.

Kúpila som si varené víno a kým som ho popíjala, sledovala som ľudí na svahu. Tam vľavo sa mihla Vanesina žltá kombinéza. Dobré, že sme vybrali túto žiarivú farbu, bolo ju dobre vidieť. V tesnom závese za ňou išla jej kamarátka, tá však nemala lyže, ale snowboard. Tejto novej móde som nerozumela. Nechápala som, ako môže niekto zliezať svah s prilepenými nohami o dosku. Mne väčšmi vyhovovali lyže, lebo som mohla hýbať každou nohou zvlášť, zdvihnúť jednu nad prekážku a na druhej stáť, robiť s nimi oblúčiky. Ale snowboard? Na ňom ste mohli hýbať maximálne bokmi, nohy boli pevne pripevnené k podložke. Zdalo sa mi to absolútne neprirodzené. Aj keď som musela priznať, že ľudia, ktorí snowboard ovládali, vyzerali na svahu naozaj elegantne a vôbec nie neprirodzene.

Vľavo na menšom svahu bol Kamil, práve sa spúšťal s Emou na sánkach dole. Obaja ujúkali, až kým dole nepadli do výmoľu a nezvalili sa tvárou do snehu. Na chvíľu vyzerali prekvapene, potom sa však na seba pozreli a rozosmiali sa. Oprášili si tváre a vetrovky, chytili sa za ruky a pobrali sa šliapať hore svahom. Moje dva poklady.

„Mamí, poď aj týyyy,“ zakričala na mňa Emka, keď videla, že sa na nich pozerám.

„O- chvíľ-ku,“ zakričala som späť.

„Póóóď,“ pridala sa k nej aj Kamil a tvár mu žiarila dobrou náladou. Tak som teda rýchlo hrkla do seba zvyšok horúceho vína a vybrala sa smerom k nim. Keď som sa už nechala nahovoriť na sánkovanie, hneď mi začalo byť o chvíľu teplejšie. Vybehli sme hore svahom v ten deň hádam aj stokrát a vôbec sme necítili

únavu. Podvečer sa k nám pridala aj Vanesa, bláznili sme sa všetci ako malé deti. Bola som rada, že odhodila svoje pubertiarcke maniere a začala sa zase tváriť ako človek. Jej kamarátka nás sem-tam cvakla fotákom a smiala sa, ako vyvádzame.

„Máš super rodičov,“ šepala do ucha Vanese (ale ja som to počula!) a pocítila som nečakanú vďaku za to, že to povedala.

„On nie je môj otec,“ povedala jej na to Vanesa, čím mi pokazila náladu. Čo na tom, že Kamil nie je jej biologický otec? Ved' sa už niekoľko rokov o ňu stará a robí všetko pre to, aby bolo spokojná! Kamil jej slová našťastie nezačul, a tak som do toho nerýpala. Načo si kaziť záver pekného dňa hádkami?

Večer sme sa premrznutí naložili do vane. Najprv som vydrhla Emku, po nej sa okúpala Vanesa. Keď mladšia dcérka zaspala a staršia sa odšuchtala do izby pozrieť si, či jej niekto super dôležitý nezanechal na čete super dôležitý odkaz, zaliezli sme do vane aj my s Kamilom. Kamoš nám dohodil lacno takú veľkú rohovú, takže sme nemali problém sa do nej zmestiť. Napustili sme si voňavú penu až po vrch a hubkou si rozmasírovali ubolené a premrzuté telá.

„Neblázni, už nepúšťaj toľko teplej vody,“ frľal Kamil, keď som si dopúšťala stále viac a viac teplej.

„Keď mne je stále zima,“ ospravedlňovala som sa so smiechom a ešte som si pár deci pripustila. Vedela som, že to vydrží a ja sa konečne trochu zahrejem. Bol to náš tradičný rituál: On sa tváril, že ho chcem upieť a ja som sa tvárila, že aj štyridsaťstupňová voda je studená.

Neviem prečo, ale moje telo si akosi nedokázalo dobre vytvárať teplo. Vždy som bola studensia ako Kamil. Keď som sa k nemu večer pritúlila, on mal pod perinou tak teplo, že som sa až musela odtiahnuť, lebo som mala pocit, že sa uvarím. Ja som bola aj na dotyk chladná ako mlok, ruky a nohy tradične aj v horúcom lete studené.

Kým sme sa umývali, naše ruky zabľúdili aj tam, kde nemali. Vzdychla som, keď sa ma Kamil dotýkal presne na tých miestach, na ktorých som to mala najradšej. Hoci som bola unavená a mala som pocit, že sa nevládzem ani presunúť do postele, rozpálil ma tak, že som ho tam nakoniec takmer dovliekla. V teple postele, ktorú som už predtým preventívne nahriala elektrickým vankúšom, sme dokončili načaté dielo.

Po takom krásnom víkende sa mi vôbec nechcelo ísť v pondelok k detskej neurologičke. Najradšej by som sedela doma, varila obed a piekla, išla s Emkou na prechádzku. Avšak malá cez víkend raz vracala a tak som chcela jej diagnostiku doriešiť. Navyše sme už boli objednané, takže bola škoda nejst' a potom prípadne čakať ďalší týždeň či dva na voľný termín.

„Na hodnotách krvi nevidieť nič zvláštneho, snáď ten zápal by stál za povšimnutie,“ konštatovala detská neurologička po prezretí výsledkov krvi. Staršia pani tesne pred dôchodkom vo mne nevzbudzovala pocit dôvery, hoci by som presne nevedela povedať, prečo. Aj to, čo povedala, som už predsa dávno vedela, neprezradila mi nič nové.

„A čo teraz?“ spýtala som sa jej unavene. Za posledné dva týždne som sa nabehala po lekároch viac než dosť a túžila som mať chvíľu pokoj.

Neodpovedala mi a začala Emu prezerat'. Sledovala som, ako sa jej hrudníček dvíha pri nádychu a klesá pri výdychu. Potom jej lekárká pozrela do hrdla, poklopkala ju po rôznych častiach tela. Napokon si sadla za stôl a začala písať správu. Čakala som čo mi povie, ale darmo. Nepovedala ani slova, dokonca sa na mňa ani nepozrela.

Nakoniec mi len podala natukanú správu a povedala: „Ak sa stav do mesiaca nezlepší, prídte na kontrolu,“ a zavolať ďalšieho pacienta.

Ostala som stáť pred dverami so správou v rukách a pokúšala sa ju rozlúštiť. Výsledky v norme.. dych v norme... hladina ASLO zvýšená... Toto vyšetrenie sa mi zdalo úplne zbytočné. Čo už, povzdychla som si, urobila som všetko, čo sa dalo, skúsím si pomôcť sama.

Ešte večer som zobrala Emku na návštevu k jej najlepšej kamarátke Ivanke. Nerobila som to úplne nezištne, chcela som sa porozprávať s jej mamou Sandrou, mojou kamoškou. Vždy mi vedela dobre poradiť. Navyše, keď ešte žila v meste, pracovala ako zdravotná sestra, možno bude vedieť pomôcť. Deťom sme rozložili v detskej izbe kocky lega, uvarili si šálku kávy a debatovali o príznakoch Eminej choroby.

„No Linduš, ja si myslím, že by mohla mať problémy s trávením,“ zhodnotila Sandra po mojom rozprávaní. „Skús jej kúpiť v lekární laktobacily, predávajú ich aj bez predpisu. Sú to také dobré bacily, ktoré upravia črevnú flóru a zlepšia trávenie. Dávaj jej aj čierny čaj. A keď sa to nezlepší, znovu mi zavolaj, zase dačo vymyslíme,“ poradila mi.

„Myslíš, že to nezaberie?“ spýtala som sa s beznádejou v hlase a mrkla očkom po čipsoch, ktoré boli rozložené na stole. Bolo mi jasné, že by som mala začať chudnúť, ale tie slaninkové mi tak chutili! Jeden som si predsa len ukradla.

„Ak je problém v trávení, tak áno, ale ak je inde, tak zrejme nie,“ odvetila a prisunula ku mne tácku s čipsami. „A nedaj sa prosiť, jedz!“

„Nemala by som,“ oponovala som jej.

„Ani ja. Ale vieš čo, z času na čas si ich doprajem. Proste len preto, aby som nemala pocit, že je to čosi zakázané. Lebo veď vieš, zakázané ovocie najviac chutí,“ povedala s úškrnom a aj ona si nabrala plnú hrst slanej pochúťky.

Zasmiala som sa a pokračovala v debate.

„A v čom ešte môže byť problém, ak nie v trávení?“ nadškrtna som.

„To ťažko povedať, Lindi. Niekedy aj banálne problémy môžu znamenať čosi vážnejšie a naopak. Raz sme mali v ambulancii mamičku, ktorú trápilo, že jej polročné dieťa každú noc preplače. Vždy sa zhruba po hodine zobudilo, rozplakalo, ona mu dala čaj, zaspalo a o hodinu sa to zopakovalo. To trvalo pol roka. Vieš si predstaviť, aká bola nevyspatá?“

„To teda viem, aj mňa Emka budí už skoro každú noc, rešpektíve skoro ráno,“ povzdychla som si. „Hoci, vstávať skoro ráno a šesťkrát za noc je iste rozdiel, uznávam.“

„Počkaj, dorozprávam ti to,“ prerušila ma Sandra. „Matka bola už úplne zúfalá, prosila, aby sme dieťaťku – bolo to dievčatko – dali niečo na spanie, aby sa mohla aspoň raz vyspať. Lekárka však nechcela, vraj, malej niečo je a treba to zistiť, nie ju utlmovať liekmi,“ pokračovala Sandra.

„To mala iste pravdu, ale chudák matka,“ poľutovala som ju.

„Veru. A napokon sa všetko vyriešilo úplnou náhodou. Vieš ako?“

„No teda fakt neviem,“ čakal som s napätím na rozuzlenie.

„Mamička bola so staršou dcérou na vyšetrení s obličkami, už neviem prečo, no a lekárka sa ponúkla, že prezrie aj mladšiu dcérku, len tak. Tak jej vyšetrla obličky, a prezrela jej aj vonkajšie pysky na.. no vieš, na frndulke. No a zistila, že malá mala takmer zrastené pysky a nemohla cikať! Práve preto sa budila každú hodinu, lebo vtedy sa chcela vycikať a nešlo jej to, bolelo to. A mamička jej dávala na upokojenie čaj, po ktorom musela o hodinu zase cikať. A tak stále dookola. No veríš tomu?“

„Takmer nie. Veď ja som ani nevedela, že dievčatká môžu mať zrastené pysky, určite by mi nenapadlo jej to tam otvárať a kontrolovať!“ neveriacky som krútila hlavou.

„Našu lekárku to tiež nenapadlo, a mamička presne ako ty nevedela, že niečo také existuje. Ale detský gynekológ, ktorý pysky malej od seba jemne odrezal, jej po tom aj tak vynadal, že do aké-

ho stavu to nechala zísť. Chudera, však ona by bola prvá, čo by to riešila, keby o tom vedela, nie?“

„Určite. Veď by sa aspoň vyspala a malá by sa netrápila,“ súhlasila som.

„Alebo pani Lančová... To bol tiež prípad!“ zaspomínala si Sandra. „Stále ju bolel zadok na ľavej strane. Niekedy si nemohla ani sadnúť, tak ju to bolelo. Lekári jej rok tvrdili, že jej nič nie je, že to má asi zápal od nejakej injekcie, čo dostala do zadku.“

„A nebol?“

„Ále, kde. Ešte že sa nedala a pokračovala vo vyšetreniach, až napokon lekári zvolali konzílium a začali hádzať do ľufu diagnózy, čo by jej mohlo byť. Dali ju vyšetriť na sklerózu multiplex, na reumu, toxoplazmózu aj boreliózu. Ona sa síce hádala, že kliešť ju naposledy uštipol pred piatimi rokmi, ale lekári jej pre istotu zobrali krv aj na boreliózu. A bingo, bola to ona!“ rozprávala Sandra s nadšením v hlase.

Bolo vidieť, že jej už práca v ambulancii chýba, veď je zavretá s deťmi doma už tretí rok. A k tomu namiesto mesta, na ktoré je zvyknutá, žije na malej dedine. Musí to byť pre ňu ťažké.

„Mamííí, pod' sa pozrieť, aký krásny hrad som zložila,“ skočila nám do reči Emka a ťahala ma do detskej izby ukázať svoje veľdielo. Chvíľu som ho musela obdivovať a ochkať nad ním, až potom ma pustila späť do obývačky.

„Čo sa stalo s tou pani s boreliózou? Vyliečili ju?“ vrátila som sa k téme, ktorú sme predtým so Sandrou načali a vypila posledný dúšok už chladnej kávy. Čipsy sme už dávno zjedli.

„Pokiaľ viem, zobrali ju do nemocnice. Potom mi rozprávala, že dostala do zadku postupne tridsať injekcií s antibiotikami, strašne bolestivých. Po každej injekcii sa jej od bolesti mykala noha sama od seba, na tej strane, kde ju sestrička pichal. A skoro po každej plakala,“ rozprávala Sandra a dôverne stíšila hlas. „Videla som, kde ju pichali. Miesta vpichov boli vidieť skoro dva

roky! Vieš si predstaviť, ako to muselo bolieť? A aby to nestačilo, po ukončení liečby jej navreli uzliny pod pazuchami, mala ich veľké ako orechy, nemohla dať vôbec ruky k telu. Chceli si ju znovu nechať v nemocnici, ale odmietla. Doliečila sa ďalšou antibiotickou kúrou, čo jej predpísali, a dnes je už zdravá. Ale ak by ju neliečili, mohla aj ochrnúť, mohla mať problémy so srdcom, čokoľvek. Borelióza je zákerná choroba,“ nedala sa Sandra zastaviť v rozprávaní.

„Vieš čo, Sandri? Radšej ma už nestraš s rôznymi atypickými diagnózami a náročnými liečbami,“ smiala som sa, krútiac hlavou. „Ešte sa zľaknem a budeš ma mať na svedomí!“ varovala som ju.

„Dobre, dobre, trocha som sa nechala uniesť,“ zahundrala. „Ale ty si sa pýtala, ja som len odpovedala!“

„Jasné, súhlas. Nuž, nebudem dlhšie zdržovať. Zajtra kúpim Emke tie probiotiká a ešte sa ozvem, ak by nepomohli, ókej?“ snažila som sa ukončiť tému netradičné zdravotné komplikácie, ktorá ma len zbytočne vystrašila.

„Ókej, ako povieš.“

„A Sandri?“

„Áno?“

„Ďakujem.“

Na chvíľu ostala moja urapotaná kamarátka zaskočená a potom sa veselo ozvala. „Veď aj máš za čo!“

Zasmiala som sa a potiahla ju za vrkoč, do ktorého mala spletené svoje husté čierne vlasy. Tak som jej ich závidela! Moje jemné vlásky vždy len splasnuto viseli pri hlave a už na druhý deň boli mastné. Musela som si ich umývať každý deň, keď som chcela, aby boli aspoň trochu vzdušné a pekné.

Obliekla som Emku a pobrala sa domov. Cestou som začala premýšľať nad Sandrinými slovami a zosmutnela som. Čo ak sa náš pokojný život zmení na podobné nevysvetliteľné ochorenie,

ako spomínala Sandra, a bude trvať roky, kým lekári prídu na to, čo Emke je? Veď je to už vyše mesiaca, čo zvracia a býva jej zle, občas má i závraty. Rozhodla som sa však, že sa tým nebudem trápiť. Stane sa, čo sa má stať, ja to nijako nezmením. Určite so svojimi chabými medicínskymi znalosťami nezistím, čo Emke je. Budem ju len starostlivo sledovať a časom to buď prejde, alebo sa to zhorší, a lekári konečne prídu na to, čo môj poklad trápi.

4. KAPITOLA

Marec 2009, Rozuzlenie

„Ty, Linda, mne sa na Eme nezdarujú oči,“ zahlásila asi o tri týždne neskôr babka.

„Čo sa ti na nich nevidí?“ nechápala som. Bola som strašne rada, že už máme všetky lekárske vyšetrenia za sebou a vôbec sa mi nechcelo zase začať behať po doktoroch. Najradšej by som bola, keby túto tému už nevyťahovala.

„Pozri sa, akoby jej nezaostrovali zreničky,“ ukázala mi. „Ukážem jej hračku, ona sa na ňu pozrie, ale zreničky sa nezväčšujú, ani nezmenšujú.“ Najprv mi ukázala na sebe, ako čo má na mysli, až potom zavolała Emu a ukázala jej hračku.

Naozaj, mala pravdu! V živote by som si to nevšimla, ani by mi nenapadlo pozeráť sa na jej zreničky. Ale čo s tým? Ja ako lekársky analfabet som to teda naozaj netušila.

„Čo myslíš že by to mohlo spôsobovať?“ spýtala som sa jej.

„Neviem. Všimla som si to len náhodou, lebo jej akurát dobre svietilo slnko do očí,“ mykla plecami babka. „Netuším, čo to znamená.“

Ani ja nie. Keď netušil ani Kamil, ani Sandra, objednala som Emku opäť k detskej neurologičke. Povedala mi predsa, že máme prísť o mesiac na kontrolu. Opäť však len mykla plecami, Emu preklepala, povedala mi pár slov a celú vec uzavrela slovami:

„Pošlem vás k očnej lekárke, nech jej skontroluje zrak a potom uvidíme.“

Vzdychla som si. Toto bude už tretia lekárka a zatiaľ sa nevie

nič nové. Emke bývalo stále z času na čas nad ránom zle, začala sa trochu aj potkýnať a padať viac ako predtým. Akoby sa jej zrazu svet točil pred očami. Inak jej však nič vážne nebolo. Žiadne horúčky, žiadne bolesti.

Očná lekárka nás objednala o dva týždne. Našli sme ju v príjemnom prostredí na kraji zalesneného parčíka, kde mala ambulanciu. MUDr. Darina Stejskalová bola staršia pani s trvalou na hlave a úsmevom na tvári, z ktorej vyžarovali príjemné vibrácie.

„Koho to tu máme?“ sklonila sa hneď k Emke a zobrala ju na ruky. Nebránila sa, naopak, hneď vystrela k pani lekárke rúčky.

Starších ľudí mala veľmi rada. Významnú úlohu v tom zohrala najmä babina, ktorá Eme vždy urobila, čo jej na očiach videla. Rada jej večer čítavala rozprávky, brávala ju na dlhé prechádzky, rozprávala jej o bylinkách, čo rástli na lúkach, učila ju poznávať vtáčiky, ktoré lietali okolo domu, na jeseň spolu zbierali huby. Predsa len, moja prvá dcéra Vanesa bola už veľká, medzi ňou a Emou bol veľký časový odstup a preto sme si babina aj ja malú Emu doslova vychutnávali. Vedeli sme, že po nej už žiadne ďalšie bábätko nepríde. Kamil nechcel a vlastne ani ja nie, kým sme žili takto na divoko. Stačí, že mám každú dcéru s iným, už to je pre niektorých našich susedov z dediny príliš veľké sústo.

„Ja som ku vám prišla s očkami, aha, mám ich pokazené,“ oznámila hneď Ema pani doktorke a klipkala na ňu dlhými mihalnicami, otvárajúc naširoko oči. Obe sme sa na jej bezprostrednosti zasmiali a doktorka Stejskalová ju nesúc v náručí usadila na vyšetrovaciu stoličku.

S úsmevom Eme vysvetlila: „Nie tak zhurta, milá slečna, ja sa najprv musím maminky najprv povypytovať, prečo ste k nám prišli a potom sa pozrieme aj na tvoje „pokazené“ očká, dobre?“

„Dobre,“ povedala Emka, zoskočila zo stoličky a začala si prezerať ambulanciu.

„Tak, čo vás ku mne privádza?“ spýtala sa ma doktorka a pozrela mi rovno do očí. Ó, aká príjemná zmena, pomyslela som si. Možno sa so mnou bude konečne niekto otvorene rozprávať, nielen ma zahlcovať suchými lekáorskymi správami a radami typu „Príďte o mesiac na kontrolu“.

Podrobne som jej vysvetlila príznaky Emkinej choroby. Ako v noci občas vracia, niekedy neisto chodí, z času na čas máva závraty a častejšie padá. Napokon som sa dostala aj k tomu, že sa jej nehýbu zreničky a preto nás poslali na očné.

Doktorka Stejskalová pri zmienke o očiach zrazu zvažovala, avšak pokojne povedala: „Pozrieme sa teda na to. Emka, pod' si sem sadnúť, ja ti posvietim na chvíľu do očíek, dobre?“

„A musím?“ roztržito jej odpovedala malá, pchajúc plyšového psíka do lekárskej zásuvky.

„No, nemusíš,“ zasmiala sa doktorka, ale hneď ju spracúvala ďalej: „Ale keď už tvoja mamička merala takú dlhú cestu sem, mala by si sa dať prezrieť. Veď čo sem išla zbytočne?“

„Tak dobre, ale len na chvíľu,“ súhlasila Ema. Poslušne vyliezla na vyšetrovaciu stoličku, ale potom sa zrazu zarazila. „A bude to bolieť?“ spýtala sa zamračená.

„Nie, neboj sa, je to úplne bezbolestné vyšetrenie. Len si na teba posvietim,“ upokojovala ju lekárka.

Ťažký vzdych znamenal súhlas.

Doktorka Stejskalová začala vyšetrovať. „Tu si polož bradičku, tak, na tento držiak, áno... Ja sa pozriem na tvoje očka, ty sa len rovno pozeraj.... dobre... a teraz skúsime, ako ďaleko vidíš. Zakry si jedno očko, alebo počkaj, mamina ti ho zakryje,“ mávla na mňa rukou a ja som priskočila a Emke zakryla pravé oko.

„Tak, a teraz mi povedz, aké zvieratko je na obrázku, ktorý ti ukazujem?“

„Slon,“ odpovedala správne Ema.

„A na tomto?“ Lekárka ukázala na menší obrázok psa.

„Psíček.“

„Dobre, si šikovná. A tento obrázok vidíš?“ skúšala ešte malinký obrázok v rohu plagátu.

„Domček. Ale veľmi malý,“ povedala Ema.

„Super. A teraz urobíme to isté, ale s ľavým okom. Mamina, zakryte jej druhé oko.“

Urobila som to.

„Výborne...A znovu, aké vidíš zvieratko?“ spýtala sa doktorka.

Aj druhým okom Ema videla perfektne. „Chvalabohu, zrak má dobrý,“ odľahlo mi. Ja som vedela, že to nebude nič vážne, chcelo sa mi skríknúť z plných pľúc.

„Choď sa ďalej hrať, moja, ja sa zatiaľ porozprávam s mamkou,“ povedala doktorka Stejskalová Eme a podala jej rozprávkovú knižku. Hneď sa do nej zahľadala.

S úsmevom som pozrela na doktorku v očakávaní dobrých správ. Tvárila sa však mimoriadne vážne.

„Ako dlho má Emka takéto problémy?“ spýtala sa rovno.

„Myslíte to zvracanie a závraty, alebo tie zreničky?“

„Aj, aj, ale teraz ma hlavne zaujíma, kedy ste si všimli tie zreničky.“

„Asi pred tromi týždňami.“

„A čo vám na ne povedala detská neurologička? Všimla som si, že práve ona vás ku mne odporučila,“ povedala doktorka Stejskalová, listujúc v lekárskech správach.

„Nič zvláštne, vraj máme ísť na očné.“

„Na očné?!“ zhĺkla prekvapene lekárka a neveriacky pokrútila hlavou. „Pre boha živého, veď to nemá s očami nič spoločné, to nevedela?“ zvýšila hlas.

„Ja... neviem.. ja sa v tom nevyznám,“ pípla som zahanbene, ako keby jej výčitky boli smerované na mňa.

„To mi je jasné, ale pani doktorka predsa mala vedieť, že môže ísť o príznak vážnejšej choroby a treba to hneď riešiť,“ vysvetlila

mi doktorka a kradmo sa pozrela na Emu, či nepočúva.

Keď sa uistila, že nie, prešla si rukou po vlasoch, zahľadela sa na mňa a začala mi pomaly vysvetľovať. „Zdá sa, že sa niečo odohráva v mozgu vašej dcérky. Nefunguje, ako by mal, preto tie závraty, zvracanie, preto zreničky nereagujú. Okamžite musíte ísť na röntgen hlavy a s ním k špecialistovi.“

Povedala to tak vážne, až mi od strachu zrazu stúpili končeky prstov.

„Čo to znamená, že mozog nefunguje, ako by mal? Čo konkrétne?“ chcela som počuť jasnú odpoveď.

„To vám neviem povedať bez ďalších vyšetrení,“ odpovedala doktorka.

Nevedela som posúdiť, či iba zahmlieva, alebo naozaj nevie, o akú chorobu presne ide. Skúsila som to ešte raz. „Tak mi aspoň povedzte, čo by to mohlo byť. Nech sa viem pripraviť na to, čo ma čaká,“ riekla som už takmer plačky.

Doktorka Stejskalová sa zamyslela a pohľadila mi ruku. „Nepanikárte. Možno to bude problém, ktorý sa dá vyriešiť jednou operáciou a o mesiac už ani nebudete vedieť, že sa niečo stalo. Verme v pozitívne správy,“ upokojovala ma.

Zhlboka som sa nadýchla a snažila sa jej veriť. Veď napokon, Ema vyzerala úplne zdravo, a tie drobné problémy s trávením a závratmi predsa nemohli znamenať nič vážne.

„Dobre. Pôjdeme na röntgen a uvidíme. Ďakujem za vyšetrenie a milé slová. Ste prvá lekárka, čo mi otvorene vysvetlila, kde je asi problém,“ poďakovala som sa doktorke Stejskalovej.

„Neďakujte mi, pani Simonová, veď je to moja práca,“ usmiala sa na mňa.

Chytla som Emu za ruku, vrátila lekárskej rozprávkovú knižku a potichu zavrela dvere do ambulancie. Mala som nad čím premýšľať a tak som bola cestou domov mimoriadne mlkva.

„Mami, bolí ťa bruško?“ spýtala sa ma Emka na polceste.

„Nie, prečo?“ začudovane som sa jej opýtala.

„Držíš sa za bruško,“ upozornila ma. Skutočne, ani som si nevšimla, že si v křčoch pritiskam ruky na brucho, päste zatáté.

„Nie moja, nebolí,“ usmiala som sa na ňu. „Asi som sa len veľmi zamyslela.“

„Tak prestaň. Vyzeráš veľmi smutne. Bojím sa ťa,“ atakovala ma svojim úprimným priznaním. To ma rozosmialo a cesta domov už prebiehala veselšie. Nie, tento zlatý, veselý poklad predsa nemôže byť chorý, uistila som sa. Vyzerá úplne zdravo.

Podvečer som pri varení večere Kamilovi rozprávala o doktorke a jej vyšetrení, aj o tom, že zajtra pôjdeme do nemocnice na röntgen. Mama to už vedela, povedala som jej o tom hneď popoludní.

„Nepreháňaš to s tými lekármi?“ spýtal sa ma Kamil otrávene.

Premiešala som variace sa rezance a začudovane sa naňho pozrela. „Nie, a prečo myslíš, že preháňam? Veď zatiaľ vlastne nikto nič nezistil.“

„No veď práve. Mne sa zdá, že mierne žalúdočné ťažkosti trochu zveličuješ. Proste si ich nevšímaj a je,“ povedal a otvoril si pivo. To ma už našťvalo. Tak ja sa snažím, behám po lekároch ako debil a za odmenu ešte počúvam, že zveličujem.

„Doktorka Stejskalová povedala, že to môže byť aj niečo vážne,“ nadškrtlá som možnosť, o ktorej som ešte nikomu nepovedala.

„Ako - vážne?“ spýtal sa ma, zaklonil hlavu a naliel si pivo do úst.

„Neviem, nechcela to spresniť, vraj až po výsledkoch,“ odpovedala som mu a postavila pred neho pohár. Neznášam, keď pije z fľaše, vyzerá ako dedinský ožran a on taký nie je. Viem, že sa na drsnáka iba hrá a keď treba, vie byť citlivý.

„Len ťa zbytočne straší,“ uzavrel a nalial si pivo do pohára.

Zjavne mu však táto informácia nedala pokoj a po chvíli sa ticho opýtal. „Čo myslela tým vážne?“

„Ja neviem... Ale mala taký smutný pohľad. Zdalo sa mi, akoby vedela, o čo ide, ale nechcela ma zatiaľ zbytočne plašiť... Kamil, ja sa bojím,“ povedala som mu a sadla si mu do lona. „Čo budeme robiť?“

Pohladil ma po vlasoch a zamyslene si odpil. „Neviem. Veď lekárka povedala, že je to iba možnosť, nie? Tak budeme dúfať, že to nič vážne nie je.“

Zasmiala som sa. „Tak teraz si povedal skoro to isté, čo ona.“

Vyskočila som precediť rezance cez sito a on ma tlačol po zadku.

„Dnes vyzeráš dobre,“ pochválil ma a pozrel na mňa tak, že som hneď vedela, čo má v úmysle.

„Až večer,“ zašepkala som a začervenala sa pred mamou, ktorá práve vstúpila do kuchyne.

„Čo až večer?“ spýtala sa ma.

„Nóó...až večer budem mať čas pozrieť si v telke dobrý film,“ napadla mi rýchlo spásonosná myšlienka. Zbadala som, ako sa Kamil nemo pochechtáva na mojom trapase a vrhla som naňho škaredý pohľad. Vôbec ho to nevyviedlo z miery, naopak, jeho úsmev sa ešte viac rozšíril.

Milovala som, keď mal dobrú náladu a sršal humorom. Vtedy som sa cítila šťastná a spokojná. Mala som pocit, že v našom malom domčeku všetky starosti kamsi zmizli, a na svete sme ostali len my štyria: ja, Kamil, Vanesa a Emka. A, pardon, ešte babina, moja mama. Veď aj ona tvorí nezanedbateľnú súčasť našej rodiny.

„Neviem, či dnes večer niečo dobré dávajú,“ zamrmlala na margo mojej výhovorky babka, čo sme už s Kamilom nevydržali a nahlas sa rozosmiali. Nechápavo sa na nás pozrela a pokrútila hlavou.

„Čo som také smiešne povedala, ha?“ spýtala sa naštvane.

„Ale nič, mami, my sa nesmejeme na tebe,“ podarilo sa mi zo seba vyraziť.

„Lenže vyzerá to tak,“ odvrkla a odšuchtala sa do detskej izby zavolať deti na večeru. Vanese aj Eme som naložila plný tanier obľúbených rezancov s makom. Vanesa jedla pomaly a dôstojne, ako sa na správnu pubertáčku patrí, Emka sa naopak na svoj tanier vrhla s výskotom. Celú večeru zhltna v priebehu desiatich minút.

„Fíha, koľko si zjedla!“ pochválila som ju.

Emka sa zahľadela na tanier a spokojne zahlásila. „Veru, kóóľko nie je!“

Opäť sme sa všetci rozosmiali. Veď aj tak sa to dá povedať, nie? Detský slovník s frázami, ktoré by dospelým nikdy nenapadali, stojí naozaj zato. Raz, keď mala Ema asi dva roky, sa hnevala, že nechce ísť so svojou krstnou k jazeru, pretože ju nenávidí. Mala zlý týždeň, vtedy ju hnevalo asi všetko. O pár dní neskôr s ňou ale chcela ísť na kolotoče. Spýtala som sa, či s krstnou naozaj chce ísť, keď ju tak nenávidí. A ona mi na odpovedala: „Ale veď ja ju návidím! To som sa iba vtedy na ňu hnevala!“

Spomínam si tiež, ako sme raz išli spolu do obchodu nakupovať a cestou sme stretli krivkajúcu babku so šatkou na hlave a paličkou v ruke. Usmiala sa na nás a Ema mi celá šťastná oznámila: „Mami, baba Jaga sa na mňa usmiala!“ Vtedy som bola celá rada, že babička našťastie vďaka svojho pokročilému veku jej slová nepočula.

A raz zase uvidela na ceste zrazenú mačku a vyhrkla: „Mami, pozri, na ceste je zrazenina!“ Neuveriteľné, na aké súvislosti a spojenia vedia deti prísť.

Pozrela som sa na svoju rodinu s pýchou a láskou. Tichá Vanesa nám dospieva a hoci nepatrí k nejakým kráskam, ani nenosí samé jednotky, učenie nevláka a keď treba, pomôže. Práve teraz mi najviac lezie na nervy, že trávi veľa času na internete, kde četu-